

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.609 van 23 maart 2004
in de zaak A. 61.577/XII-825.**

In zake : de STAD ANTWERPEN

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP.

tussenkomen de partij :

Luc BRIESSINCK,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Erreygers,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 33.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de stad Antwerpen op 27 december 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs van 28 oktober 1994, waarbij het besluit van de gemeenteraad van Antwerpen houdende ontslag bij tuchtmaatregel van Luc Briessinck in een schorsing van drie maanden werd omgezet;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 21 augustus 1995;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 1995 die de tussenkomst van Luc Briessinck toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Chr. Coen, die loco advocaat J. Dyck verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat P. Devers, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat V. De Maagd, die loco advocaat D. Erreygers verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen op 17 maart 1994 besluit “aan de gemeenteraad voor te stellen de heer Luc Briessinck te horen in zijn middelen van verdediging, overeenkomstig artikel 8§2 van het besluit van de Vlaamse regering omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra en gepast te beslissen”, en dit :

“gelet op het verslag van de stadssecretaris d.d. 8 maart 1994 ten laste van de heer Briessinck Luc (4611119), leraar technische vakken en praktijk aan het centrum voor deeltijds onderwijs en het stedelijk instituut voor sierkunsten en ambachten in de Cadixstraat, omdat op 21 februari 1994 een feitenverslag ten laste van betrokkene werd opgesteld, daar hij de professionele verplichtingen hem opgelegd in uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 betreffende het statuut van het gesubsidieerd onderwijzend personeel niet naleeft; overwegende dat deze feiten kunnen beschouwd worden als een ernstig plichtsverzuim en tevens een inbreuk vormen op de belangen van het onderwijs en de instelling waarin hij tewerkgesteld is;”;

Overwegende dat de stad Antwerpen bij raadsbesluit van 26 april 1994 beslist :

“Briessinck Luc, praktijkleraar stedelijk instituut voor sierkunsten en ambachten en centrum voor deeltijds onderwijs, te straffen met het ontslag bij wijze van tuchtmaatregel”;

Overwegende dat Luc Briessinck, tussenkomen partij, tegen deze beslissing beroep instelt bij de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs;

Overwegende dat de kamer van beroep op 19 oktober 1994 beslist, met eenparigheid van stemmen, dat de beslissing van de gemeenteraad waarbij de tussenkomen partij bij tuchtmaatregel wordt ontslagen, niet goedgekeurd wordt en, met 7 tegen 1, dat aan de tussenkomen partij de tuchtstraf van drie maanden schorsing wordt opgelegd; dat de kamer daarbij overweegt wat volgt :

“Overwegende dat de verwerende partij voorafgaandelijk opwerpt dat de Kamer van Beroep niet meer bevoegd is om over deze zaak uitspraak te doen daar het beroep niet werd behandeld binnen de termijn van 30 werkdagen volgend op de ontvangst van het beroep; dat artikel 16, § 1, van het Besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, bepaalt dat de partijen met een ter post aangetekende brief worden opgeroepen voor de zitting van de Kamer van Beroep die plaats vindt binnen 30 werkdagen volgend op de ontvangst van het beroep of het bezwaarschrift; dat uit het dossier blijkt dat, na ontvangst van het beroepschrift dd. 16 mei 1994, de partijen met een ter post aangetekende brief dd. 17 mei 1994 werden opgeroepen voor de zitting van de Kamer van Beroep van 15 juni 1994; dat bijgevolg aan het voorschrift van artikel 16, § 1, van voormeld besluit is voldaan;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of de zaak ook effectief binnen een termijn van 30 werkdagen diende behandeld en afgehandeld te worden, uit niets blijkt dat de bedoelde termijn van 30 werkdagen een vervaltermijn is die door het verstrijken ervan de Kamer van Beroep onbevoegd zou maken om over het beroep uitspraak te doen; dat daarentegen de termijn van 30 werkdagen moet beschouwd worden als een termijn van orde zonder dat op het verstrijken ervan in een sanctie is voorzien; dat er overigens, zoals ten deze, redenen kunnen zijn om de behandeling van een zaak en eventueel de uitspraak te verdagen; dat in voorliggend geval de behandeling van de zaak een eerste maal met het akkoord van de partijen werd uitgesteld tot begin september 1994 en een tweede maal door de Kamer van Beroep tot de zitting van 19 oktober 1994; dat de exceptie van onbevoegdheid niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker in hoofdde de gegrondheid van de ten laste gelegde tekortkomingen betwist;

Overwegende dat wat de afwezigheden op de klasseraden betreft, uit het dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn afwezigheden heeft verontschuldigd en niet wordt aangetoond dat er geen redenen waren om de verontschuldigungen te rechtvaardigen;

Overwegende dat het verlaten van het klaslokaal voor het verplaatsen van een tafel naar het directiebureau niet als een tekortkoming kan worden weerhouden daar niet met zekerheid is uit te maken of dit feit tegen de wil van de directie is geschied;

Overwegende dat uit de verklaring van mevrouw Vleugels dd. 20 januari 1994 blijkt dat er meerdere jaren klachten waren over de houding van de Hr. Briessinck maar dat de feiten en gedragingen onvoldoende in tijd en ruimte kunnen worden gelokaliseerd om met zekerheid uit te maken of de tuchtrechtelijke vervolging, met toepassing van artikel 8, § 5, derde lid, van het Besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991, werd ingesteld binnen de termijn van 6 maanden na de vaststelling of de kennisname van de feiten of handelingen die door de Inrichtende Macht als tekortkomingen worden beschouwd; dat dezelfde redenering geldt voor de schriftelijke verklaringen door diverse leerlingen over het gedrag van de Hr. Briessinck;

Overwegende dat de bewoording 'onvoldoende' bij de evaluatie door de directie o.m. gesteund is op beweerde misdragingen t.o.v. meisjes; dat echter geen feiten worden aangebracht die deze bewering met zekerheid ondersteunen;

Overwegende echter dat het niet-opstellen van modules met het daaruit voortvloeiend gevolg dat geen deelattesten konden worden opgesteld, voldoende vaststaat; dat hetzelfde geldt voor het verlaten van de klas op dinsdag 18 januari 1994 en voor de mededeling dat een aantal leerlingen afwezig mochten blijven op 11 januari 1994; dat een dergelijke handelwijze ingaat tegen het concept van het onderwijs en de inspanningen ondermijnt die de inrichtende macht doet om de leerlingen voor het onderwijs te motiveren; dat deze feiten ontegensprekelijk tekortkomingen zijn in de uitoefening van de taak van een leerkracht en dus een tuchtsanctie rechtvaardigen”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord opwerpt dat verzoekende partij zonder belang is bij haar beroep, aangezien zij de tuchtprocedure niet “op een ontvankelijke wijze op gang heeft gebracht”; dat ook de tussenkomen de partij opwerpt dat het vereiste belang bij het beroep ontbreekt, wegens “afwending van de tuchtprocedure ten behoeve van het ontslaan van een vastbenoemde leerkracht”;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord er op wijst, “dat de procedure voor de gemeenteraad niet het voorwerp is van het beroep, doch enkel de procedure voor de Kamer van Beroep”;

Overwegende dat de excepties in het auditoraatsverslag worden onderzocht, maar niet worden bijgetreden; dat verwerende partij vervolgens er van afziet een laatste memorie in te dienen; dat daaruit wordt begrepen dat zij verzaakt aan haar exceptie; dat de Raad voorts te dezen geen reden ziet om aan de verzoekende partij belang te ontzeggen bij de gevorderde nietigverklaring van de

bestreden beslissing van een ander overheidsorgaan, waarbij een door haar opgelegde tuchtsanctie tenietgedaan wordt; dat de excepties worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel schending aanvoert van artikel 16, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 21 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra (hierna : het tuchtbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel, doordat, eensdeels, bedoeld artikel 16 “stelt dat de partijen met een per post aangetekende brief worden opgeroepen voor de zitting van de Kamer van Beroep die plaatsvindt binnen de 30 werkdagen volgend op de ontvangst van het beroep of het bezwaarschrift”, het verzoekschrift werd ingediend op 16 mei 1994, de kamer van beroep op 17 mei 1994 “een uitnodiging verstuurde om te verschijnen op de zitting van 15 juni 1994”, de zaak “in onderling overleg werd uitgesteld tot 7 september 1994”, de kamer van beroep vervolgens “eenzijdig besliste om de zitting tot tweemaal toe te verdagen” en de in die bepaling opgenomen termijn van dertig werkdagen, “zelfs rekening houdende met de schorsing ten gevolge van het verzoek tot verdaging”, ruimschoots overschreden was en doordat, anderdeels, niet binnen een redelijke termijn een beslissing is getroffen;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat het bedoelde artikel 16 geen verplichting bevat om binnen dertig dagen uitspraak te doen, maar enkel de behandeling van het beroep op een eerste zitting te houden binnen de bedoelde termijn van dertig werkdagen “hetgeen is geschied (nl. op 15 juni 1994, alwaar de zaak met instemming van beide partijen werd uitgesteld)”, waarna overigens de kamer overeenkomstig artikel 16, § 2, van het tuchtbesluit een bijkomend onderzoek mag bevelen of ambtshalve of op verzoek van het personeelslid getuigen mag horen; dat zij voorts antwoordt dat de globale behandelingstermijn van vijf maanden “mede veroorzaakt door een minnelijk uitstel en de periode van de grote vakantie”, in zijn geheel genomen “zeker in een zaak waar bovendien nog een wrakingsverzoek en een vraag tot het horen van getuigen tussenkwam”, niet onredelijk is;

Overwegende dat de tussenkomende partij schrijft dat de termijn hooguit een termijn van orde is, dat het beroep binnen een zeer redelijke termijn werd behandeld en dat zijn rechten niet in het gedrang mogen worden gebracht;

Overwegende dat verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel handhaaft; dat zij in de laatste memorie preciseert “nooit [te hebben] gesteld dat de Kamer van Beroep binnen dertig dagen een uitspraak moet doen”, maar wel dat uit de redactie van het aangevoerde artikel 16 voortvloeit “partijen binnen dertig dagen op te roepen en te horen, en tot een uitspraak binnen redelijke termijn te komen”;

3.1.2. Overwegende dat artikel 16, § 1, van het tuchtbesluit de oproeping voor de zitting regelt; dat verzoekende partij zelf erkent behoorlijk voor een zitting te zijn opgeroepen; dat zij immers schrijft dat de kamer van beroep “een uitnodiging verstuurde om te verschijnen op de zitting van 15 juni 1994”; dat die oproeping geschiedt voor een zitting die binnen dertig werkdagen volgend op het beroepsschrift komt; dat haar grief, niet te zijn “opgeroepen voor de zitting van de Kamer van Beroep die plaatsvindt binnen de 30 werkdagen volgend op de ontvangst van het beroep of het bezwaarschrift” bijgevolg zonder feitelijke grond is; dat zij daarna heeft ingestemd met een uitstel van die zitting, reden genoeg waarom zij zich voor de Raad niet meer met goed gevolg erover kan beklagen niet eerder te zijn gehoord; dat met de verwerende partij voorts wordt aangenomen dat, gelet op de door haar opgesomde gegevens, de redelijke termijn niet is overschreden wanneer de kamer van beroep op 28 oktober 1994 de bestreden beslissing neemt; dat het middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 8, § 5, derde lid, van het tuchtbesluit en van de bewijsvoering in tuchtzaken, doordat geoordeeld werd dat de feiten met betrekking tot de handtastelijkheden en agressieve gedragingen tegenover leerlingen zich niet binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden hadden voorgedaan, terwijl de meeste verklaringen betrekking hebben op recente feiten die zich tijdens het lopende schooljaar hadden voorgedaan; dat verzoekende partij ter adstructie van het middel refereert, ten eerste, aan de “feiten in het Stedelijk Instituut voor Sierkunsten en Ambachten” (SISA) en de verklaringen van leerlingen en tussenkomende partij over feiten die “duidelijk betrekking [hebben] op een in ruimte en tijd localiseerbaar feit”, namelijk “donderdag 25/11/93” “in de klas houtconstructie” en, ten tweede, aan de

“feiten in het Centrum voor Deeltijds Onderwijs” (CDO) waarvan “uit de verklaring van mevrouw Vleugels van 20/1/94 blijkt dat de verklaringen van Bart M.[...], Ahmet K[...], Mohamed Ali S[...], Kelvin [lees: Kevin] G[...], betrekking hebben op feiten die zich tijdens de lessen van het lopend schooljaar hebben voorgedaan”;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat, wat de verklaring van H. Vleugels aangaat, en “ook in de verklaringen van de jongeren”, “een permanente vermenging plaatsvindt [...] tussen feiten die zich voorafgaandelijk aan en mogelijks (doch zonder dat met zekerheid kan worden uitgemaakt om welke feiten het dan gaat) binnen de zes maanden termijn hebben voorgedaan” en dat zulke verwarring of onnauwkeurigheid aan het betrokken personeelslid ten goede moet komen;

Overwegende dat de tussenkomenende partij er aan herinnert dat de Raad van State niet de taak heeft om zelf een onderzoek in te stellen betreffende het zich voorgedaan hebben van feiten, maar wel om na te gaan of de overheid heeft aangetoond dat de feiten bewezen zijn of niet, dat het verslag van H. Vleugels “gesolliciteerd” is en dat het spreekt over klachten die “zij reeds meerdere jaren ontving”;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord schrijft dat de feiten per aangetekende brief van 28 februari 1994 aan de tussenkomenende partij ter kennis werden gebracht zodat alle feiten vanaf 1 september 1993 binnen de termijn van zes maanden vallen bedoeld in artikel 8 van het tuchtbesluit;

Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie herhaalt dat uit het administratief dossier onweerlegbaar blijkt “dat dergelijke plaatsing in de tijd wel degelijk mogelijk is”; dat zij in verband met de feiten in het SISA wijst op de verklaringen van Ilse A., Sophie S. en Tania Van Der S. evenals op de verklaring van L. Briessinck zelf, alle over de feiten van 25 november 1993, dat de inventaris van de stukken overgemaakt aan de kamer van beroep ook “duidelijk de datum van 25/11/93 vermeldt” en dat het weinig ernstig is te stellen dat deze datum niet kan worden geplaatst in de tijd; dat zij over de feiten in het CDO opmerkt “[d]at uit de stukken evenzeer duidelijk blijkt dat de feiten [...] zich voordeden tijdens het lopende schooljaar” zodat de beginselen van de bewijsvoering door de kamer van

beroep manifest werden geschonden, daar werd ingegaan tegen de “objectieve en expliciete vermeldingen der stukken”;

3.2.2. Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij in het kader van een annulatieberoep geroepen wordt om uitspraak te doen over de rechtmatigheid van een beslissing van de kamer van beroep voor het personeel van het gesubsidieerd officieel onderwijs, niet tot taak heeft om als rechter in hoger beroep in de plaats van het bestuur uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan die beslissing ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd; dat hij enkel vermag na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij een onderscheid maakt tussen feiten in het CDO en feiten in het SISA en daarbij refereert aan het verslag van H. Vleugels en aan verklaringen van leerlingen; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verslag van H. Vleugels evenwel enkel rapporteert over het CDO en niets vermeldt over eventuele gebeurtenissen in het SISA; dat ditzelfde verslag steunt op verklaringen van leerlingen van het CDO; dat al die leerlingen jongens zijn en handelen over vermeende aanrakingen en handtastelijkheden van de tussenkomende partij gepleegd op henzelf of andere jongens van hun klas; dat het tuchtdossier daarnaast verklaringen bevat van leerlingen van het SISA, jongens én meisjes; dat die leerlingen van het SISA schrijven over aanrakingen en handtastelijkheden, doch enkel tegenover meisjes van hun klas; dat de verzoekende partij zich bijgevolg vergist wanneer zij in de woorden “de schriftelijke verklaringen door diverse leerlingen” in de bestreden beslissing ook een oordeel van de kamer van beroep leest over de feiten van 25 november 1993 in het SISA; dat die “schriftelijke verklaringen door diverse leerlingen”, waarvoor volgens de kamer van beroep dezelfde redenering geldt als voor de verklaring van H. Vleugels, enkel de verklaringen van de CDO-leerlingen zijn waarop H. Vleugels haar verslag heeft gesteund; dat de kamer van beroep zich over het gebeuren in het SISA in de daaropvolgende overweging van de bestreden beslissing uitspreekt, door met referentie aan “beweerde misdragingen t.o.v. meisjes” - dit kunnen als gezien enkel de feiten in het SISA zijn - te oordelen dat “geen feiten worden aangebracht die deze bewering met zekerheid ondersteunen”; dat de kamer van beroep daarmee niet de lokaliseerbaarheid naar de tijd, maar de overtuigingskracht van de beweringen over feiten in het SISA beoogt; dat het middelonderdeel aldus zonder grond is;

Overwegende, wat de feiten in het CDO betreft, dat het raadsbesluit van 26 april 1994 steunt op het verslag van H. Vleugels van 20 januari 1994 waaruit volgens de overwegingen van het raadsbesluit de “feiten die betrokkene ten laste kunnen worden gelegd” moeten “blijken” - en met name “blijkt” - “uit de verklaringen van Gulec S[...], Kevin G[...], Mohamed Ali S[...], Ahmet K[...], Bart M.[...], leerlingen centrum voor deeltijds onderwijs, dat de leerkracht zich schuldig maakt aan handtastelijkheden ten overstaan van de leerlingen”; dat het hiervoor geciteerde raadsbesluit zelf die handtastelijkheden niet concreet situeert in de tijd; dat ook allerm minst uit de stukken van het dossier “duidelijk blijkt” wanneer die bepaalde feiten zich hebben voorgedaan; dat het verslag van H. Vleugels van 20 januari 1994 evenmin aan die feiten een concrete datum koppelt, maar enkel gewaagt van handtastelijkheden gedurende “reeds enkele jaren”, van aanrakingen “vorig schooljaar” en “deze lijst [...] loopt over verschillende schooljaren”; dat de als stuk 3 genummerde verweernota van de stad Antwerpen voor de kamer van beroep op de bladzijde 10 tot 12 gedeeltelijke citaten van leerlingen van het CDO bevat, andermaal zonder een enkele concrete datum aan een welbepaalde gebeurtenis te geven; dat de in bijlage bij de verweernota gaande volledige afschriften van de verklaringen van de leerlingen die onduidelijkheid niet wegwerken; dat bijgevolg de kamer van beroep, met die gegevens voor ogen, niet verweten kan worden de beginselen van de bewijsvoering miskend te hebben door uit de voorstelling van de feiten in het CDO af te leiden dat de tenlasteleggingen met betrekking tot die feiten onvoldoende in tijd en ruimte gelokaliseerd kunnen worden om met zekerheid uit te maken of de tuchtrechtelijke vervolging tijdig werd ingesteld; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel het evenredigheidsbeginsel geschonden noemt omdat de ernst van de feiten in redelijkheid een zwaardere straf vereist dan een van de laagste drie straffen;

3.3.2. Overwegende dat de kamer van beroep beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid, ook met betrekking tot de eventuele hervorming van de tuchtstraf; dat verzoekende partij, gelet op de door de kamer van beroep als bewezen geachte feiten, niet aantoont dat van die vrijheid buiten proportie is gebruik gemaakt bij de keuze van de op te leggen tuchtstraf; dat het middel ongegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte in een vierde middel de schending van de formele-motiveringswet van 19 juli 1991 en van, andermaal, de beginselen van de bewijsvoering in de tuchtprocedure aanvoert omdat de kamer van beroep niet of onvoldoende antwoordt op een aantal door haar opgeworpen overwegingen :

“A. Eerste onderdeel : betreffende het niet bijwonen van de klasseraden.

Doordat de Kamer van Beroep stelt dat de heer Briessinck zich voor zijn afwezigheid op de klasseraden heeft verontschuldigd en er niet wordt aangetoond dat er redenen zijn om de verontschuldigungen niet te rechtvaardigen (zie beslissing van Kamer van Beroep, p. 7).

Terwijl de Stad Antwerpen nochtans duidelijk gesteld heeft dat de verontschuldigungen van de heer Briessinck niet gerechtvaardigd zijn.

[...]

B. Tweede onderdeel : betreffende het verlaten van het klaslokaal

Doordat de Kamer van Beroep stelt dat het verlaten van het klaslokaal voor het verplaatsen van een tafel naar het directiebureau niet als een tekortkoming kan weerhouden worden daar niet met zekerheid is uit te maken of dit feit tegen de wil van de directie is geschied (zie beslissing van de Kamer van Beroep, p. 7)

Terwijl de Kamer van Beroep nochtans het verlaten van de klas op 18/1/1994 (dit om paperclips te gaan halen) wel als een tekortkoming beschouwde.

[...]

C. Derde onderdeel : betreffende verklaring van de leerlingen en mevrouw Vleugels inzake de ondeontologische houding van verweerder

Doordat de Kamer van Beroep vaststelt dat de klachten over de houding van de heer Briessinck onvoldoende in tijd en ruimte kunnen worden gelocaliseerd om met zekerheid uit te maken of de tuchtrechtelijke vervolging, met toepassing van art. 8, § 5 derde lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 22/5/1991 werd ingesteld binnen de termijn van 6 maanden na de vaststelling of de kennisname van feiten of handelingen de door de inrichtende macht als tekortkomingen worden beschouwd.

Dat de Kamer van Beroep vervolgt dat dezelfde redenering geldt voor de schriftelijke verklaring van diverse leerlingen tegenover het gedrag van de heer Briessinck.

Terwijl dient vastgesteld te worden dat de tuchtoverheid voor het onderwijzend personeel de gemeenteraad is, die op 29 maart 1994 kennis nam van de ten laste gelegde feiten aangezien ze op dezelfde datum de beslissing nam om op verzoek van de tegenpartij de zaak te verdagen tot de zitting van 26 april 1994 alwaar de zaak gehoord werd en een beslissing terzake werd genomen. (zie stuk 35),

[...]

D. Vierde onderdeel : betreffende beweerd misdragingen ten opzicht van de meisjes.

Doordat de Kamer van Beroep stelt dat de bewoording 'onvoldoende' bij de evaluatie door de directie o.m. gesteund is op de beweerd misdragingen ten onzichte van meisjes;

Dat echter geen feiten worden aangebracht die deze bewering met zekerheid ondersteunen.

Terwijl in het dossier niet minder dan 5 in tijd en ruimte gesitueerde verklaringen zitten van leerlingen die deze misdragingen bevestigen en in de verweernota van de Stad Antwerpen duidelijk naar deze verklaringen werden verwezen”;

Overwegende dat de verwerende partij op de vier onderdelen van het middel antwoordt in de memorie van antwoord als volgt :

“Eerste onderdeel : het niet bijwonen van de klasseraden

De Kamer stelt dat er niet wordt aangetoond dat er geen redenen waren om de verontschuldiging van het betrokken personeelslid, op de klasseraden (in het CDO) waarop hij afwezig was, te rechtvaardigen.

Verzoekster stelt daartegenover dat de opgegeven reden -betrokkene moest werken- niet aanvaardbaar waren, voorhoudende dat met 'werken' wordt bedoeld 'werken voor eigen rekening' (waarvoor zelfs geen cumulverklaring werd gedaan).

Ongeacht de omstandigheid eerstens dat sommige van de bedoelde vergaderingen sowieso buiten de nuttige zes maanden termijn te situeren zijn (zie het eerste middel) en andere vergaderingen blijkbaar een eerder informeel karakter hadden (ergo : geen verplichte aanwezigheid meebrachten), waardoor er van de acht bedoelde vergaderingen, nog twee (op 17 november en 15 december 1993) vergaderingen met (verontschuldigde) afwezigheid overblijven, ontmoet verzoekster ook nu het argument van de betrokkene niet dat hij ingevolge verlof met verminderde prestaties slechts halftijds in het Centrum voor Deeltijds Onderwijs werkzaam is, zodat hij niet aanwezig kan zijn op vergaderingen die plaatsvinden bv. tijdens zijn werkzaamheden op het SISA.

De gelijkstelling van afwezigheid met werken voor eigen rekening is niet bewezen.

Tweede onderdeel : verlaten van het klaslokaal

Er bestaat geen contradictie tussen het niet weerhouden als tuchtfeit van het verlaten van de klas om een tafel over te brengen naar het directiebureau (vierde tuchtfeit) en het verlaten van de klas om paperclips te gaan halen (derde tuchtfeit) nu de Kamer overwoog 'dat niet met zekerheid uit te maken (is) dat dit (het eerstgenoemde) feit tegen de wil van de directie is geschied', daar waar het tweede genoemde feit duidelijk een eigen en verkeerd, zoniet misplaatst initiatief van het betrokken personeelslid vormde.

Aangenomen moet immers, minstens tot tegenbewijs of tegenbewering (hier niet aan de orde), worden dat het verplaatsen van een tafel naar het directiebureau door de betrokkene niet proprio sui werd verricht, doch eerder op vraag van die directie.

De gevolgen van de afwezigheid kunnen niets veranderen aan deze beoordeling.

Derde onderdeel : betreffende de verklaring van de leerlingen en mevrouw Vleugels inzake de ondeontologische houding, van verweerder

Dit tuchtfeit werd niet weerhouden om de redenen uiteengezet in de weerlegging van het eerste middel.

Vierde onderdeel : betreffende beweerde misdragingen ten opzichte van meisjes

Dat de evaluatie 'onvoldoende' in het rapport van de heer Leys, directeur SISA, mede steunt op de verklaringen met betrekking tot zgn. handtastelijkheden, misdragingen ten opzichte van vrouwelijke leerlingen, blijkt uit het bedoeld verslag zelf (zie pt. 1 van de conclusie).

De Kamer heeft geoordeeld dat desaangaande geen feiten worden aangebracht die deze bewering (bedoeld wordt : handtastelijkheden tegenover meisjes in het bijzonder) met zekerheid ondersteunen.

De lezing van het door het betrokken personeelslid op 25 november 1993 zelf opgestelde verslag (bijlage 25 van het tuchtdossier) liet toe dat de Kamer tot deze bevinding kwam : de daar gegeven uitleg is minstens even aanneembaar dan de beweringen van de leerlingen. Het is blijkbaar alleen de eenzijdige ingesteldheid van de directie ten opzichte van het betrokken personeelslid in het

algemeen gezien hetwelk een onoverkomelijk obstakel vormde ten aanzien van een onbevooroordeeld en nauwkeurig feitenonderzoek, hetgeen minstens een confrontatie impliceerde.”;

Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat regelmatig vergaderingen werden georganiseerd op dagen of uren dat hij niet in de school was ingevolge verlof wegens verminderde prestaties, dat er met betrekking tot het klasverlaten geen dubbelzinnigheid is, dat niet hij maar de stad de feiten moet bewijzen en dat de feiten banaal zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie, samen genomen, dupliceert over het eerste onderdeel dat de afwezigheid op klassenraden niet wordt betwist en niet gewettigd was, over het tweede onderdeel dat uit niets blijkt dat het verplaatsen van de tafel geschiedde met instemming van de directie, “in het dossier geen enkel element [er] op wijst waarom [hij] met een tafel op wandel moest gaan” en dat geen motivering voorhanden is waarom het verlaten van het klaslokaal voor het halen van paperclips en voor het wegdragen van een tafel een onderscheiden tuchtrechtelijke behandeling krijgt, over het derde onderdeel dat de verklaringen van de leerlingen en van H. Vleugels “dateren resp. van 18 en 20/1/1994” en over het vierde onderdeel dat het niet opgaat over de “[b]eweerde misdragingen tegen de meisjes” verklaringen van “niet minder dan 5 leerlingen die in tijd en ruimte duidelijk gesitueerd zijn” niet in aanmerking te nemen;

3.4.2. Overwegende dat, ook al is de gemeentelijke overheid in het kader van de voorliggende tuchtprocedure de eerste beoordelaar van de opportuniteit van het opleggen van een tuchtstraf, de kamer van beroep, overeenkomstig artikel 69 van het toepasselijke rechtspositiedecreet van 27 maart 1991, in laatste aanleg uitspraak doet over het beroep dat door het personeelslid werd ingesteld tegen de door de inrichtende macht opgelegde tuchtmaatregel; dat de verzoekende partij niet betwist dat de kamer van beroep beschikt over dezelfde onderzoeksbevoegdheid als de overheid die in eerste aanleg de tuchtmaatregel heeft uitgesproken; dat de kamer van beroep insgelijks over een eigen beoordelingsvrijheid beschikt om de opgelegde tuchtstraf te hervormen; dat de kamer van beroep daarbij tot een ander oordeel mag komen dan de gemeentelijke overheid, indien de opgelegde sanctie naar het oordeel van de kamer te streng is uitgevallen voor het personeelslid, zonder dat zij de motivering van deze laatste op elk punt dient te weerleggen;

Overwegende dat verzoekende partij er wat het eerste onderdeel betreft niet toe komt voor de Raad aan te tonen waarom de kamer van beroep onzorgvuldig zou hebben gehandeld door te stellen dat niet is aangetoond dat er geen redenen waren om de verontschuldigungen voor afwezigheid op klassenraden te aanvaarden; dat immers het tuchtbesluit van de stad Antwerpen enkel vaststelt dat de tussenkomende partij zich voor die afwezigheden “steeds verontschuldigd [heeft] met als reden dat hij moest werken” zonder die verontschuldigungen als ongewettigd te verwerpen; dat verzoekende partij, wat het tweede onderdeel betreft, geen “dubbelzinnigheid” aantoont nu de kamer van beroep de aanleiding en de omstandigheden voor het verlaten van de klas verschillend inschat; dat zij, wat het derde onderdeel betreft, over de verklaring van H. Vleugels en van de leerlingen van het CDO niets toevoegt aan hetgeen bij het tweede middel is onderzocht en verworpen;

Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat de kamer van beroep over de “beweerde misdragingen t.o.v. meisjes” niet opmerkt dat zij niet in tijd en ruimte zijn gelokaliseerd, maar wel dat “geen feiten worden aangebracht die deze bewering met zekerheid ondersteunen”; dat dit onderdeel betrekking heeft op de evaluatie door de schooldirecteur van het SISA; dat die evaluatie onder meer gesteund is op “handtastelijkheden bij de meisjes”, waarvoor wordt gerefereerd aan de “verslagen dd. 11/93”; dat door verzoekende partij niet wordt betwist, doch integendeel mede wordt aangevoerd, dat dit de verklaringen zijn die door een aantal leerlingen van het SISA zijn opgetekend over feiten en gedragingen in hun klas op donderdag 25 november 1993 evenals de verklaring van L. Briessinck zelf over deze gebeurtenissen; dat de overigens ongedateerde verklaringen van de leerlingen het gedrag van de tussenkomende partij beschrijven in termen als “geslagen toen ik Sophie haar boekentas wou nemen”, “linkerduim geplooid”, stoelen die “plotseling onder ons” getrokken worden, “slaag”; dat diezelfde leerlingen over het eigen gedrag ook schrijven dat zij in de les op de stoelen bleven zitten zonder mee te werken, dat zij “gestaakt” hebben, dat zij met blokjes en “Gak” gooiden en dat zij de pet van hun leraar afnamen; dat het 25 november 1993 gedateerde relaas van de tussenkomende partij verhaalt over leerlingen die “zeggen dat ze staken vandaag”, hem met “vieze bewoordingen” aanspreken, werkstukken van de leerlingen van de avondschool stuk maken en “door de klas [...] gooien in mijn richting”, zijn pet afnemen en rondgooien, met “blubberig speelgoed” spelen en sigaretten in de klas opsteken; dat de tussenkomende partij in die verklaring geen agressief gedrag van hemzelf vermeldt; dat de leerlingen in kwestie blijkbaar na de beslissing van het college van

burgemeester en schepenen van 17 maart 1994, om de tuchtvervolgning in te stellen en de tussenkommende partij overeenkomstig artikel 8, § 2, van het tuchtbesluit te horen over de ten laste gelegde feiten, niet meer zijn ondervraagd over de feiten of over hun geschreven verklaring; dat daarentegen de tussenkommende partij in de procedurestukken de beweerde geweldplegingen nooit heeft toegegeven, maar reeds onmiddellijk onder de kennisneming van het tuchtverslag heeft geschreven :

“Dit dossier wordt aangedikt door voor mij zeer zware doch onjuiste aantijgingen. Ook de verklaringen van de leerlingen, al dan niet onder invloed van de ondervrager, zijn niet rechtmatig”;

dat de verzoekende partij in die omstandigheden niet aantoont waarom de kamer van beroep op grond van dat tuchtdossier niet mocht oordelen, binnen de haar toekomende beoordelingsvrijheid, dat de door de verzoekende partij aangebrachte feiten de beweerde misdragingen niet met zekerheid konden ondersteunen;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel in ieder van zijn onderdelen ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkommende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig maart 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.